

mgvoo.com

ရာဝိန္ဒြာနုတ်တိုဝ်း ဆန်းစသော်တာ မြသန်းတင့်

moAT
74 onE

၇၇၇

mgvoo.com

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

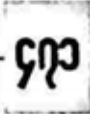
MOST
THANE
2020

mgyoe.com

နဝ်ကာလယျား
စာအုပ်အစီအစဉ်

ဆန်းစသော်တာ
မြသန်းတင့်

THE CRESCENT MOON
RABINDRANATH TAGORE

နဝ်ကာလယျား

အမှတ် ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၁၈ ၂၅၅ ၉၄၈၊ ၀၉ ၇၄၀ ၉၇၃၉၃၉
e-mail: theceras2001@gmail.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ဆန်းစသော်တာ

မြသန်းတင့်

တတိယအကြိမ်၊ မတ်၊ ၂၀၂၄။ (နှစ်ကာလများစာပေ)

ဒုတိယအကြိမ်၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၁၅။ (တပေါင်းတည်းပုံနှိပ်၊ ပိတောက်ရနံ့စာပေ)

ပထမအကြိမ်၊ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၉၃။ (ဂုဏ်ထူးစာပေ)

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ ဦးစိန်ဝင်း၊ နှစ်ကာလများ စာပေ (၀၀၇၄၄)၊ ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ အတွင်းနှင့် အဖုံးပုံနှိပ် ဦးအေးဝင်း၊
အေးကမ္ဘာ ပုံနှိပ်တိုက်၊ (၀၀၂၉၀) ၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်
မြို့။ မျက်နှာဖုံး မုတ်သုံ၊ စိုးမင်းအောင်။ ကွန်ပျူတာစာစီ သရဖီ၊ စာအုပ်ချုပ် ကိုမြင့်။

မာတိကာ

၁။ အိမ်	၇
၂။ ပင်လယ်ကမ်းပါးမှာ	၁၀
၃။ ရေသောက်မြစ်	၁၄
၄။ ကလေး ပရိယာယ်	၁၇
၅။ လူကလေးရဲ့ ပွဲတော်	၂၁
၆။ အအိပ် သူခိုး	၂၅
၇။ အစ	၂၉
၈။ ကလေးရဲ့ ကမ္ဘာ	၃၂
၉။ ကာလနဲ့ ပယောဂ	၃၄
၁၀။ အသရေဖျက်ခြင်း	၃၇
၁၁။ တရားသူကြီး	၄၀
၁၂။ ကစားစရာများ	၄၂
၁၃။ နက္ခတ်ဆရာ	၄၅
၁၄။ ရေလှိုင်းနဲ့ မိုးတိမ်	၄၈
၁၅။ စံကားပွင့်	၅၂
၁၆။ နတ်သမီးတိုင်းပြည်	၅၅
၁၇။ တစ်ကျွန်းစံ	၅၉
၁၈။ မိုးရွာတဲ့နေ့	၆၅

၁၉။ စက္ကူလှေကလေးများ	၆၉
၂၀။ လှေသမား	၇၂
၂၁။ ဟိုမှာဘက်ကမ်း	၇၆
၂၂။ ပန်းကျောင်း	၈၁
၂၃။ ကုန်သည်ကြီး	၈၅
၂၄။ စာနာသူ	၈၈
၂၅။ သက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်း	၉၀
၂၆။ အစ်ကိုကြီး	၉၃
၂၇။ လူကြီး ကလေး	၉၆
၂၈။ ဆယ့်နှစ်နာရီ	၁၀၀
၂၉။ စာရေးဆရာ	၁၀၂
၃၀။ ဆိုးတဲ့ စာပို့သမား	၁၀၆
၃၁။ သူရဲကောင်း	၁၀၉
၃၂။ အဆုံး	၁၁၅
၃၃။ ပြန်ခေါ်ခြင်း	၁၁၉
၃၄။ စံပယ်ဦး	၁၂၁
၃၅။ ညောင်ညိုပင်	၁၂၄
၃၆။ ကောင်းချီးမင်္ဂလာ	၁၂၆
၃၇။ လက်ဆောင်မွန်	၁၂၉
၃၈။ ငါ့တေးသံ	၁၃၂
၃၉။ ကလေး သူတော်စင်	၁၃၄
၄၀။ နောက်ဆုံး ဈေးနှုန်း	၁၃၇

အိမ်

နေဝင်ဆည်းဆာဟာ
 စေးနှဲသူတစ်ဦးလို
 သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးရွှေစတွေကို
 သိမ်းနေချိန်မှာ
 လယ်ကွင်းကိုဖြတ်ပြီး
 ငါ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာခဲ့တယ်။

အလင်းရောင်က အမှောင်ထုထဲကို
 တဖြည်းဖြည်း မြုပ်နေပြီလေ။

ကောက်ရိတ်ပြီးစမို့
 မုဆိုးမ ဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ လယ်တောက
 တိတ်ဆိတ်လို့။

သူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ စူးရှတဲ့အသံက
 ကောင်းကင်ကို
 ရုတ်တရက် ပျံတက်ပြီး
 အမှောင်ထုကြီးထဲမှာ
 မမြင်မစမ်းနဲ့ လျှောက်သွားလို့။

ညနေခင်းရဲ့ ဆိတ်ငြိမ်မှုထဲမှာ
 သူ့တေးသံဟာ
 လမ်းကြောင်းကလေး ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

ကြိုခင်းတွေရဲ့
 ဟိုဘက် စားကျက်မြေအစွန်မှာ သူ့ရွာ ရှိလေရဲ့။

ငှက်ပျောပင်ရိပ်တွေနဲ့
 သေးသွယ်တဲ့
 ကွမ်းသီးပင်တွေကြားမှာ ပုန်းလို့။

အုန်းပင်တွေနဲ့
 စိမ်းမှောင်တဲ့ ပိန္နဲပင်တွေကြား ပုန်းလို့။

ကြယ်ရောင်အောက်က
 ငါ့ရဲ့ အထီးကျန်လမ်းမှာ
 ငါ ခဏရပ်တယ်။

ပုခက်တွေနဲ့ အိပ်ရာတွေ
 မိခင်တွေရဲ့ နှလုံးသားတွေနဲ့
 ညဦး မီးအိမ်တွေ။

လောကကြီးမှာ ဘာနဲ့မှ ချိန်စက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့
 ဝမ်းသာကြည်နူးမှုမျိုးနဲ့ ဝမ်းသာကြည်နူးနေတဲ့
 ငယ်ရွယ်သူတွေ

ဆင်ယင် မွမ်းမံထားရာ
တိုက်တာအိမ်ခြေ အနန္တကို
သူ့လက်မောင်းတွေနဲ့ ပွေ့ဖက်ထားတဲ့
နက်မှောင်တဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးကို
ငါ့ရှေ့မှာ
တဝန်းတလျားကြီး မြင်နေရတယ်။ ။

ပင်လယ်ကမ်းပါးမှာ

အဆုံးမရှိတဲ့ လောကတွေရဲ့ ပင်လယ်ကမ်းပါးမှာ
ကလေးတွေ တွေ့ဆုံကြတယ်။

အတိုင်းမသိတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးက
ခေါင်းပေါ်မှာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်လို့။

အနားမနေတဲ့ ရေက
ညှိုးညံ့စွာ မြည်ဟည်းလို့။

အဆုံးမရှိတဲ့
လောကတွေရဲ့ ကမ်းပါးမှာ
အအော်အဟစ်တွေ
အကအခုန်တွေနဲ့
ကလေးတွေ တွေ့ဆုံကြတယ်။

သူတို့ဟာ
သဲတွေနဲ့ အိမ်ဆောက်ကြတယ်။
ခရုခွံနဲ့ ကစားကြတယ်။

သစ်ရွက်ခြောက်တွေနဲ့ လှေစပ်ပြီး
ကျယ်ပြန့်လှတဲ့ အနက်အရှိုင်းကြီးထဲကို
အပြုံးနဲ့ မျှောလိုက်ကြတယ်။

လောကတွေရဲ့
ပင်လယ်ကမ်းပါးမှာ
ကလေးတွေ ကစားကြတယ်။

သူတို့ဟာ
ရေမကူးတတ်ကြဘူး။
ကွန် မပစ်တတ်ကြဘူး။

ပုလဲငုပ်သူတွေက
ပုလဲတွေကို ငုပ်ယူကြတယ်။

ကုန်သည်တွေက
သင်္ဘောတွေနဲ့
ရွက်လွင့်သွားကြတယ်။

ကလေးတွေကတော့
ကျောက်စရစ်ခဲလုံးတွေကို
လိုက်ကောက်ပြီး
ပြန်ဖြန့်ကြိပ်ကြတယ်။

သူတို့ဟာ

သိုဝှက်ထားတဲ့ ရတနာတွေကိုလည်း

မရှာတတ်ကြဘူး။

ပိုက်ကွန်တွေကိုလည်း မပစ်တတ်ကြဘူး။

ပင်လယ်ဟာ

ရယ်သံကြောင့် လှုပ်ရှားနေတယ်။

ကမ်းခြေသောင်ဦးရဲ့ အပြုံးက

ခပ်မှိန်မှိန် လင်းလို့။

တေးဆိုပြီး ပုခက်လွှဲတဲ့

လှိုင်းတွေက

အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ တေးသီချင်းတွေကို

ဆိုပြနေကြတယ်။

ပင်လယ်ဟာ

ကလေးတွေနဲ့ ကစားနေတယ်။

ကမ်းခြေသောင်ဦးရဲ့ အပြုံးက

ခပ်မှိန်မှိန် လင်းလို့။

အဆုံးမရှိတဲ့ လောကတွေရဲ့

ပင်လယ်ကမ်းပါးမှာ

ကလေးတွေ တွေ့ဆုံကြတယ်။

လမ်းစ မထင်တဲ့ ကောင်းကင်ပြင်မှာ
မုန်တိုင်းတွေ လှည့်လည်သွားကြတယ်။

ခြေရာ မထင်တဲ့ သမုဒ္ဒရာပြင်မှာ
သင်္ဘောတွေ ပျက်ကြတယ်။

သေမင်းက တိုင်းတစ်ပါးကို ရောက်နေပြီး
ကလေးတွေက ကစားကြတယ်။

အဆုံးမရှိတဲ့ လောကတွေရဲ့
ပင်လယ်ကမ်းပါးမှာ
ကလေးတွေရဲ့
မဟာတွေ့ဆုံပွဲ သဘင်ကြီး ရှိလေရဲ့။ ။

ရေသောက်မြစ်

ကလေးရဲ့ မျက်လုံးပေါ်မှာ ပျံဝဲနေတဲ့
အအိပ်ကလေးရယ်လေ။

ဒီအအိပ်ကလေး
ဘယ်က လာသလဲဆိုတာ သိကြရဲ့လား။

သိတာပေါ့
ကောလာဟလ စကားတစ်ခု ရှိတယ်လေ။

ပိုးစုန်းကြူး အရောင်တွေနဲ့
မိန်မိန်လင်းနေတဲ့
တောရိပ်တွေကြားက
နတ်သမီးရွာကလေး တစ်ရွာမှာ
ရုက်တတ်တဲ့
အချစ်ဖူးကလေး နှစ်ဖူး ရှိသတဲ့။

အအိပ်ကလေးဟာ
ကလေးရဲ့ မျက်လုံးတွေကို နမ်းဖို့
အဲဒီ အချစ်ဖူးကလေး နှစ်ဖူးထဲက
ထွက်လာတာတဲ့။

ကလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ
အိပ်ပျော်နေတုန်း
ဝင်းလက်လာတဲ့
အပြုံးကလေးရယ်လေ။

ဒီအပြုံးကလေး
ဘယ်က မွေးလာသလဲဆိုတာ
သိကြရဲ့လား။

သိတာပေါ့
ကောလာဟလ စကားတစ်ခု ရှိတယ်လေ။

ဆန်းစသော်တာရဲ့
ရောင်ခြည် နုနုလဲ့လဲ့ကလေးတစ်ခုက
တရွေ့ရွေ့ လွင့်နေတဲ့
ဆောင်းဦး တိမ်စွန်တိမ်ဖျားကို လိုက်ထိသတဲ့။

နှင်းရည်နဲ့ ဆေးကြောထားတဲ့
မနက်ခင်းရဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ
ဒီအပြုံးကလေးကို ပထမ မွေးခဲ့တာတဲ့။

အိပ်ပျော်နေတုန်း ကလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ
ဝင်းလက်လာတဲ့ အပြုံးကလေးရယ်လေ။

ကလေးရဲ့
 ကိုယ်လက်အင်္ဂါတွေပေါ်မှာ ဖူးပွင့်နေတဲ့
 ချိုသာနူးညံ့တဲ့ သန့်စင် လန်းဆတ်မှုရယ်လေ။
 ဒီသန့်စင် လန်းဆတ်မှုကို ဒီလောက် ကြာအောင်
 ဘယ်မှာ ထိန်းသိမ်း သိုဝှက်ထားခဲ့သလဲဆိုတာ
 သိကြရဲ့လား။

သိတာပေါ့
 ကလေးမိခင် အပျိုဖော်ဝင်စတုန်းက
 သူ့နှလုံးသားမှာ နူးညံ့ပြီး တိတ်ဆိတ်တဲ့
 အချစ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုနဲ့ ဖုံးအုပ်ထားခဲ့သတဲ့။

ကလေးရဲ့ ကိုယ်လက်အင်္ဂါတွေမှာ ဖူးပွင့်နေတဲ့
 ချိုသာနူးညံ့တဲ့ သန့်စင်မှုရယ်လေ။ ။

ကလေးပရိယာယ်

သူသာ သွားချင်တယ်ဆိုရင်
ကလေးဟာ ကောင်းကင်ထဲကို
ခုချက်ချင်း ထပျံသွားနိုင်တာပေါ့။

သူ ခုလို တို့တွေကို ခွဲခွာမသွားတာဟာ
အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူး။

အမေ့ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းတင်နေတာကို
သဘောကျလို့။

ပြီးတော့ အမေ့ကို မျက်စိအောက်က
အပျောက်မခံနိုင်လို့။

ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ လူတော်တော်များများဟာ
ဉာဏ်ပညာရှိတဲ့ စကားလုံးတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို
နားမလည်ကြပေမဲ့
ကလေးကတော့ ဉာဏ်ရှိတဲ့ စကားလုံးတွေရဲ့
အမူအရာတွေ အားလုံးကို သိတယ်။

သူ ခုလို စကားတွေ သိပ်မပြောဘဲ နေချင်တာဟာ
အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူး။

သူ အလိုချင်ဆုံးအရာဟာ
အမေ့နှုတ်ဖျားက ထွက်လာတဲ့
အမေ့စကားလုံးတွေကို
လေ့လာချင်လို့။

ဒါ့ကြောင့် ကလေးဟာ
ဒီလောက် အပြစ်ကင်းနေတာပေါ့။

ကမ္ဘာလောကထဲကို
သူတောင်းစားတစ်ပောက်လို ရောက်လာပေမဲ့
ကလေးမှာ ရွှေတွေ
ပုလဲလုံးတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိတယ်။

သူ ခုလို
သူတောင်းစားယောင် ဆောင်လာတာဟာ
အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူး။

ကိုယ်လုံးတီးနဲ့ ချစ်စရာ သူဖုန်းစားကလေး
ဒုက္ခရောက်ချင်ယောင် ဆောင်လာတာကတော့
အမေရဲ့ ချစ်မေတ္တာ ဓနဥစ္စာတွေကို
တောင်းရမ်းရအောင်လို့ပေါ့။

သေးငယ်တဲ့ ဆန်းစသော်တာ တိုင်းပြည်ကလေးမှာ
ကလေးဟာ အနှောင်အဖွဲ့ မှန်သမျှက
လွတ်လပ်နေတယ်။

သူ ခုလို လွတ်လပ်မှုကို စွန့်လွှတ်လာတာဟာ
အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူး။

အမေရဲ့ အသည်းထောင့်ကလေး တစ်ခုထဲမှာ
အတောမသတ် ပျော်စရာကောင်းနေတဲ့
နေရာကလေး တစ်နေရာ
ရှိတယ်ဆိုတာ သိလို့ပေါ့။

ပြီးတော့ အမေရဲ့ အဖမ်းကိုခံပြီး
အမေရဲ့ ကြင်နာယုယတဲ့ လက်မောင်းတွေထဲမှာ
အဖျစ်ညှစ်ခံနေရတာဟာ
လွတ်လပ်မှုထက် ပိုပြီး
ချိုမြိန်တယ်ဆိုတာ သိလို့ပေါ့။

ပြည့်စုံတဲ့ သုခဘုံကြီးထဲမှာ
နေခဲ့ရတဲ့ ကလေးဟာ
မငိုတတ်ဘူး။

သူ ငိုတတ်လာတာဟာ
အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူး။

အမေရဲ့ တမ်းတတတ်တဲ့ နှလုံးသားကို
ချစ်စရာ မျက်နှာပေါ်က အပြုံးကလေးနဲ့
သိမ်းကျုံး ယူငင်နိုင်တာ မှန်ပါရဲ့။

ဒါပေမဲ့

ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအဖွဲကလေးတွေအတွက်

အမေ့ကို ငိုပြုရတာကတော့

မေတ္တာနဲ့ ကရုဏာဆိုတဲ့ နှစ်လွန်းတင် ကြိုးကို

ကျစ်ရအောင်လို့တဲ့။ ။

လူကလေးရဲ့ ပွဲတော်

လူကလေးရယ်
လူကလေးရဲ့ သင်တိုင်းကလေးကို
ဘယ်သူ အရောင်ခြယ်ပေးသလဲ။

လူကလေးရဲ့ ပြေပြစ်တဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်က
လုံချည်နီနီကလေးကို
ဘယ်သူများ ဆင်ပေးသလဲ။

မနက်လင်းရင် ကစားရအောင်ဆိုပြီး
တလင်းထဲကို ဆင်းလာခဲ့တယ်လေ။

ခြေကလေး မခိုင့်တခိုင် ပြေးလာရင်း
အလဲလဲ အယိုင်ယိုင်နဲ့။

ဒါပေမဲ့ လူကလေးရယ်
ဒီသင်တိုင်းကလေးကို
ဘယ်သူ အရောင်ခြယ်ပေးတာလဲ။

အသက်ဖူးကလေးရယ်
ဘာကိုများ
သဘောကျလို့ ရယ်တာလဲ။

မေမေက တံခါးဝမှာရပ်ရင်း
လူကလေးက ပြုံးပြလို။

မေမေ လက်ခုပ်တီးတော့
မေမေ့ လက်ကောက်တွေက တချွင်ချွင် မြည်လို့
ပြီးတော့
လူကလေးက နွားကျောင်းသားလေးလို
လက်ထဲမှာ တံပြာကလေးကိုကိုင်ပြီး ကလို့။

ဒါပေမဲ့
ဘာကိုများ သဘောကျလို့ ရယ်တာလဲ။
မေမေ့ရဲ့ လည်ပင်းကို
လက်နှစ်ဖက်နဲ့ တွဲခိုပြီး
ဘာတွေကိုများ တောင်းနေတာလဲ။

ကောင်းကင်က သစ်သီးကို ဆွတ်သလို
ကမ္ဘာကြီးကို လှမ်းဆွတ်ပြီး
လူကလေးရဲ့ ပန်းနုရောင်လက်ဖဝါးကလေးထဲမှာ
ထည့်ပေးရမှာလား
လောဘအိုးကလေးရယ်။

အိုး ... သူတောင်းစားကလေးရယ်
ဘာကိုများ ပူဆာနေတာလဲ။

လူကလေးရဲ့ ခြေချင်းက ချူသံလေးတွေကို
လေညှင်းက ဝမ်းပန်းတသာ သယ်သွားပြီလေ။

နေမင်းကြီးက လူကလေးရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို
ပြုံးပြုံး ကြည့်လို့။

မေမေရင်ခွင်ထဲမှာ လူကလေး အိပ်တော့
ကောင်းကင်ကြီးက
လူကလေးကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။

မနက်ခင်းက
လူကလေးရဲ့ အိပ်ရာနားကို
ခြေဖျားကလေးထောက်
ရောက်လာပြီး
လူကလေးရဲ့ မျက်လုံးကလေးတွေကို
မွှေးမွှေးပေးသွားလေရဲ့။

လူကလေးရဲ့ ခြေချင်းက ချူသံကလေးတွေကို
လေညှင်းက ဝမ်းပန်းတသာ သယ်သွားပြီလေ။

အိပ်မက်နတ်သမီးက
ဆည်းဆာကောင်းကင်ကို ဖြတ်ပြီး
လူကလေးဆီ ပျံလာနေပြီလေ။

လောကမိခင်က မေမေနှလုံးအိမ်ထဲကို ဝင်ပြီး
လူကလေး ဘေးမှာ ထိုင်လို့။

ကြယ်ပွင့်တွေကို ဖျော်ဖြေတဲ့ ပလွေဆရာက
လူကလေးရဲ့ ပြတင်းဝမှာ ရပ်လို့။

ပြီးတော့ အိပ်မက်နတ်သမီးက
ဆည်းဆာကောင်းကင်ကို ဖြတ်ပြီး
လူကလေးဆီကို ပျံလာနေပြီလေ။ ။

အအိပ်သူခိုး

ကလေးရဲ့ မျက်လုံးထဲက အအိပ်ကို
ဘယ်သူများ ခိုးသွားသလဲဆိုတာ
ငါ သိချင်ပါဘိ။

အမေက ရေအိုးကို ခါးထစ်မှာ တင်ပြီး
အနားက ရွာကို ရေခပ်သွားလေရဲ့။

မွန်းတည့်ချိန် ရောက်ပြီလေ
ကလေးတွေရဲ့ ကစားဝိုင်းလည်း သိမ်းပေါ့
ကန်ထဲက ဘဲအုပ်တွေကလည်း ငြိမ်လို့။

နွားကျောင်းသူငယ်က
ညောင်ပင်ရိပ်မှာ အိပ်ပျော်နေတယ်။
သရက်တောနားက ရေအိုင်အစပ်မှာ
ကြိုးကြာငှက်က ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီး တစ်ခွဲသားနဲ့
ငြိမ်သက်စွာ ရပ်လို့။

သည်တုန်းမှာ အအိပ်သူခိုး ရောက်လာတယ်
ပြီးတော့ ကလေးတွေရဲ့ မျက်လုံးထဲက
အအိပ်ကို လုယူပြီး ထွက်ပြေးလေရဲ့။

အမေပြန်လာတော့
 ကလေးက အခန်းပတ်လည်မှာ လေးဖက်တွားလို့။
 ကလေးရဲ့ မျက်လုံးထဲက အအိပ်ကို
 ဘယ်သူများ ခိုးသွားသလဲဆိုတာ
 ငါ သိချင်ပါဘိ။

အအိပ်သူခိုးကို မရမနေ လိုက်ရှာပြီး
 ကြိုးနဲ့ တုပ်ရမယ်။

ကျောက်ဆောင်နဲ့
 မျက်မှောင်ကုတ်နေတဲ့ ကျောက်တုံးတွေကြား
 စမ်းချောင်းကလေးတသွယ် ယိုစီးရာဖြစ်တဲ့
 မည်းမှောင်တဲ့ လိုဏ်ဂူထဲကိုလည်း
 လိုက်ရှာရဦးမယ်။

ချောင်ကြားမှာ ခိုကလေးတွေ ညည်းပြီး
 ကြယ်လင်းတဲ့ ဆိတ်ငြိမ်မှုထဲမှာ
 နတ်သမီး ခြေချင်းတွေ ချင်ချင် မြည်လို့
 ငိုက်မျဉ်းစရာကောင်းတဲ့
 ဘာကုလပင်ရိပ်တွေ အောက်ကိုလည်း
 လိုက်ရှာရဦးမယ်။

ညကျတော့လည်း ပိုးစုန်းကြူးတွေ
 သူတို့ရဲ့ အလင်းရောင်ကို ဖြုန်းတီးပစ်ရာ

ဝါးရုံတောရဲ့ တီးတိုးပြောတဲ့ ဆိတ်ငြိမ်မှုထဲကိုလည်း
ချောင်းကြည့်ရဦးမယ်။

အအိပ်သူခိုးနေတဲ့ နေရာကိုများ မသိကြဘူးလားလို့
တွေ့သမျှ လူကို မေးရဦးမယ်။

ကလေးရဲ့မျက်လုံးထဲက အအိပ်ကို
ဘယ်သူများ ခိုးသွားသလဲဆိုတာ
ငါ သိချင်စမ်းပါဘိ။

အအိပ်သူခိုးကို မိရင်
သူ့ကို သင်ခန်းစာ ကောင်းကောင်း ပေးရမယ်။

အအိပ်သူခိုးရဲ့ သိုက်မြိုကို
အတင်း ဝင်စီးပြီး
သူ ခိုးသွားတဲ့ အအိပ်ကို
ဘယ်မှာ ထားသလဲဆိုတာ
ရှာရဦးမယ်။

သူ ခိုးသွားတဲ့ အအိပ်ကို အတင်းပြန်လုပြီး
အိမ်ကို ပြန်ယူရဦးမယ်။

အအိပ်သူခိုးရဲ့ တောင်ပုံနှစ်ဖက်ကို မြဲမြဲချည်
သူ့ကို ကမ်းနဖူးမှာ တင်ပြီး

ရေမှော်ပင်တွေနဲ့ ကြာပင်တွေကြားမှာ
ကျူရီးတစ်ချောင်းနဲ့ ငါးမျှားခိုင်းရဦးမယ်။

ညနေ ဈေးကွဲချိန် ရောက်လို့
ကလေးတွေ သူတို့အမေတွေရဲ့
ရင်ခွင်ထဲ ရောက်တဲ့အခါကျရင်တော့
ညှဉ်ကလေးတွေက
ကဲ ... ခု ဘယ်သူ့အအိပ်ကို ခိုးဦးမှာလဲလို့
သူ့ကို နားကွဲမတတ်
ဝိုင်းလှောင်ကြပေလိမ့်မယ်။ ။

အစ

‘မေမေရယ် သား ဘယ်က လာတာလဲ
သားကို ဘယ်က ကောက်လာတာလဲ’
လို့ ကလေးက မေးတယ်။

‘မေမေ နှလုံးသားရဲ့ ဆန္ဒအဖြစ်
လူလေးကို မေမေ နှလုံးသားထဲမှာ
ဝှက်ထားခဲ့တာပေါ့ သားရယ်။’

မေမေ ငယ်ငယ်တုန်းက ကစားခဲ့တဲ့
ယမင်းရုပ်တွေထဲမှာလည်း လူလေး ရှိတာပဲ။

မေမေ မနက်တိုင်း ရွံ့စေးနဲ့
နတ်ရုပ်ထုတမ်း ကစားခဲ့တဲ့အခါမှာလည်း
လူလေးရဲ့ ပုံကို
မေမေ သွန်းလိုက် ဖျက်လိုက်နဲ့။

မေမေတို့ ကိုးကွယ်တဲ့ အိမ်တွင်းနတ်နဲ့အတူ
လူလေးကိုလည်း ပူဇော်ခဲ့တယ်။
သူ့ ကိုးကွယ်မှုထဲမှာ သားကို ထည့်ပြီး
ကိုးကွယ်ခဲ့တာပေါ့။

မေမေ့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့
မေမေ့ရဲ့ အချစ်တွေထဲမှာ
မေမေ့ဘဝမှာ မေမေ့အမေ့ရဲ့ ဘဝထဲမှာ
လူလေး အသက်ရှင်ခဲ့တာပဲ။

မေမေတို့အိမ်ကို စောင့်တဲ့
အိမ်စောင့် နတ်ဒေဝီရဲ့ ရင်ခွင်မှာလည်း
လူလေးကို
ကာလကြာရှည်စွာ
ပြုစု မွေးမြူခဲ့ဖူးရဲ့။

မေမေ အပျိုဖော်ဝင်လို့
မေမေ့ အသည်းနှလုံးက ပွင့်ချပ်လွှာလေးတွေ
ပွင့်စ ပြုလာတဲ့အခါမှာ
လူကလေးဟာ မွေးရနံ့ကလေးအဖြစ်နဲ့
အဲဒီနားမှာ ဝဲနေခဲ့ဖူးရဲ့။

အရက်မတက်ခင်
ကောင်းကင်ပြင်မှာ ရောင်နီပျိုလာသလို
လူလေးရဲ့ နူးညံ့တဲ့ ပျော့ပျောင်းမှုဟာ
မေမေ့ရဲ့ နုနယ်ပျိုရွယ်တဲ့
ကိုယ်လက်အင်္ဂါတွေပေါ်မှာ
ဖူးပွင့်လာခဲ့ဖူးရဲ့။

ကောင်းကင်ရဲ့ ပထမ အချစ်ဦး
မနက်လင်းရောင်ခြည်ရဲ့
အမြွှာမွေးဖွားဖက်ဖြစ်တဲ့ လူလေးဟာ
လောကသံသရာ ရေယဉ်ထဲမှာ
မျောပါလာပြီး
နောက်ဆုံးကျတော့ မေမေ့နှလုံးသားမှာ
သောင်တင် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်လေ။

လူလေးရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း
လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုဟာ
မေမေ့ကို ကြီးစိုးလာတယ်။
အားလုံးကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ လူလေးဟာ
မေမေ့ရဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းပါလားလို့
မေမေ စဉ်းစားမိတယ်။

လူလေးကို ဆုံးရှုံးမှာစိုးလို့
မေမေ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်
ဖက်ထားမိတယ်။

မေမေ့ရဲ့ သေးသွယ်တဲ့ လက်မောင်းထဲကို
အဖိုးတန်ဆုံး ရတနာဖြစ်တဲ့
လူလေး ရောက်လာအောင်
ဘယ်ပစ္စလက် တန်ခိုးရှင်ကများ
မန်းမှုတ်ခဲ့သလဲ မသိဘူးလို့ ...။ ။

ကလေးရဲ့ကမ္ဘာ

လူလေးရဲ့ ကမ္ဘာလောက အလယ်က
တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်တဲ့
ထောင့်တစ်နေရာမှာ
ငါ သွားပြီး နေချင်စမ်းပါဘိ။

အဲဒီမှာ
လူလေးနဲ့ စကားလာပြောတဲ့
ကြယ်ပွင့်တွေလည်း ရှိတယ်။

အကျီစားသန်တဲ့
တိမ်လိပ်တွေ သက်တံတွေနဲ့
အပျင်းဖြေဖို့
သူ့မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်နေတဲ့
ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလည်း ရှိတယ်။

ဆွံ့အချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့သူတွေ
မလှုပ်ရှားနိုင်ယောင် ဆောင်နေတဲ့သူတွေက
သူတို့ရဲ့ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တွေ
တောက်ပတဲ့ ကစားစရာတွေ
ထည့်ထားတဲ့ ဗန်းတွေကို ယူပြီး
လူလေးရဲ့ ပြတင်းဝကို
တွယ်တက်လာကြတယ်။

လူလေးရဲ့ စိတ်ထဲကို
ဖြတ်သန်းသွားတဲ့ လမ်းအတိုင်း
ငါ ခရီးသွားချင်စမ်းပါတိ။

အဲဒီကမှ
နယ်နိမိတ်တွေ အားလုံးရဲ့ အပြင်ဘက်ကို
ထွက်သွားချင်စမ်းပါတိ။

အဲဒီမှာ
မရှိတဲ့ ရာဇဝင်တွေထဲက
ဘုရင့်နိုင်ငံတွေ အချင်းချင်းကြားမှာ
မရှိတဲ့ ရာဇကြောင်းတွေကို ဆွေးနွေးဖို့
သံတမန်တွေက
အတုံ့အလှယ် ကူးသန်းလို့။

အဲဒီမှာ
အဆင်ခြင်တုံတရားက
တရားဥပဒေတွေကို
စွန့်ချိုးပြီး စွန့်လွှတ်လို့။

အမှန်တရားက အချက်အလက်တွေကို
အနှောင်အဖွဲ့က ဖြေလွှတ်လို့။ ။